

Crítica de **teatre**

Carlos Martínez, durant la seva actuació a la Sala d'Actes del Centre Cultural. LLUÍS CLOTET

La subtileza de la mímica

CARLOS MARTÍNEZ

■ Carlos Martínez (mim). Diumenge, 1 de desembre. Centre Cultural Terrassa.

PAMELA NAVARRETE

Un projecte sobre "Drets humans" engegat per l'Església Unida de Terrassa ha portat a Terrassa a un mim

de fama internacional, l'asturià Carlos Martínez. L'artista, actualment establert a Alemanya, és un dels intèrprets més avantatjats d'aquesta disciplina, un professional amb una tècnica acuradíssima que sap combinar humor i contundència amb gran subtileza.

Aquest espectacle realitzat per encàrrec i patrocinat inicialment

per Amnistia Internacional, va arribar a Terrassa en la seva versió endolcida, donat el caràcter familiar del públic. L'original és molt més dur i cru, encara que en aquesta recreació l'autor no abandona la seva mirada crítica i àcida.

Els articles de la Declaració Universal dels Drets Humans són la base d'aquesta posada en escena

que, després d'una intro amb molts somriures, comença amb el "Reloj de bolsillo" -un dels seus clàssics, pertanyent a un altre espectacle- i el dret a la vida. En aquest número apareixen tres generacions diferents, com ell mateix va explicar al final de l'espectacle.

A partir d'aquí es van anar succeint diferents articles de la Decla-

ració, presentats per una veu en off, com "Tota persona té dret a tenir obtenir una identitat" -que va il·lustrar amb un fabulós intercanvi de màscares que eren, és clar, invisibles-; "Tota persona té dret a la vida privada" -amb una hilarant sessió de dutxa-; "dret a viatjar i a tenir passaport" -amb un viatge imaginari per molts països, recreats amb l'ajut de la música-; "dret a la propietat" -amb el robatori d'una caixa forta-; dret a la llibertat religiosa, a la llibertat d'expressió, al treball, a votar, a participar al progrés científic -amb la recreació d'un elixir per al cabell d'efectes indesitjats"... L'espectacle finalitza exposant l'artista els drets i responsabilitats.

LLARGA OVACIÓ

En el cas de Terrassa, una llarga ovació el va acomiadar després d'una hora i escaig d'espectacle. Però n'hi havia més... L'artista va tornar a sortir a l'escenari, i amb una tovallola, es va rentar la cara blanca i es va treure els guants blancs, per dirigir-se al públic. Després d'haver creat tot un imaginari invisible amb la delicadesa d'un pintor, li va agrair al públic els seus silencis, i els seus aplaudiments, quan tocava. Va explicar que al seu pare li costava entendre els seus espectacles, per la qual cosa el 1991 li va crear una escena per a ell, que tot seguit va interpretar: el número de la parada d'autobús, una escena de caràcter gairebé universal que va fer riure amb ganes al públic. Però amb aquest comiat no va tenir prou; abans d'abandonar l'escenari, va recordar que, al marge dels trenta articles referents als Drets Humans per ell encara hi ha un més, el 31: "Tot ésser humà té dret a somriure.". ■